

Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen) indlod sig, og hvori jeg maa være uenig med ham. Han erklærede, at der var en Retning i Folketirken, som han nærmere karakteriserede, og som jeg tilstaaer, at jeg tilhører, der ønskede, at Præstefriheden blev af et saadant Omfang, at Præsterne skulde kunne lære, hvad de vilde; men der er ikke, saavidt mig bekendt, noget Menneske her i Landet, som har sagt, at dette skulde være Præstefrihed. Jeg har liggende for mig den Mands Sætninger, der først udtalte sig i saa Henseende, nemlig Biskop Grundtvig, men han siger, at de skulde lære overensstemmende med den hellige Skrift efter deres bedste Overbeviisning og forvalte Sacramenterne efter deres bedste Overbeviisning efter Herrens Indstiftelse. Dette er dog meget langsfra, at de skulde kunne lære, hvad de vilde. Jeg siger derfor: Lad os ikke ved denne Lov stille, om det kun var en eneste Præst, under en saa vilkaarlig Betydning, en saadan vilkaarlig dømmende Myndighed, som jeg siger, at en enkelt Biskop og Minister er. Jeg siger til Thinget: Vægt Dem for at gjøre det; De kunne ikke beregne Følgerne! Jeg vil føle en Ting til, og det er, at Hans Majestæt Kongen ikke godt, især af Rægmænd, kan stilles fra Regjeringen, for dem staaer Ministeren og Kongen som Een, men naar den høieste Kirkestyrelse paa en meget urigtig Maade blander sig ind i saadanne Tilfælde, hvorved det kommer til at staae for Rægmænd, at der begaaes en Uretfærdighed, at ikke Alle her ere lige for Loven, hvor let kommer det da ikke til, at den høieste Myndighed bliver trukken ind i de kirkelige Stridigheder, saaledes at det staaer for Rægmænd, som om han havde taget Parti i de kirkelige Kampe, og hvor uheldigt vilde det ikke være at stille den høieste Myndighed i Staten paa den Maade?

Jeg kommer nu til det andet Punkt: Forslagets Stilling ligeoverfor Menigheden i Nyslinge. Det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen) sagde forleden, at denne Menighed for ham stod udenfor Folketirken; der kunde ikke være Tale om, at den stod indenfor den; thi — sagde han — den har selv kaldet sig et frit Samfund, og det er Folketirken ikke, altsaa hører den ikke

til Folketirken. Han sagde, at den danske Folkekirke er et kirkeligt Samfund, men naar denne Menighed kalder sig et frit kirkeligt Samfund, viser den derved, at den ikke anseer sig for at høre til den danske Folkekirke, og det nægtet den selv i sit Andragende har vedkjendt sig, at den hører dertil, at den ikke har villet stille sig derfra. Nei, Sagen er, at den er indenfor Folketirken og ikke af Minister, Biskop eller Kirkestyrelse kan udvises deraf, saalænge den kun holder sig til Prædiken og Sacramentsforvaltningen, men Andet har den ikke hidtil havt med at gjøre. Den har ikke hidtil befattet sig med Brudevielse eller — saavidt jeg veed — med Confirmation, og i alle Tilfælde er den omstændighed, at den ikke har bestået sig med Brudevielse, tilstrækkelig til, at Ministeren og Kirkestyrelsen ikke ville kunne blande sig i dens Forhold. Hvorledes er denne Menigheds Stilling for Dieblisset? Den har vel havt den Frihed, man kunde ønske den, men den har ikke i Et og Alt Frihed længere, end dens Naboer ville. Kirkestyrelsen har ved at blande sig ind i dens Forhold forviklet disse; den har gjort, at denne Menighed ikke kunde faae al den Understøttelse fra de andre Menigheder i Folketirken, som den kunde ønske. Der er udgaaet — det har den høitærede Minister vedkjendt sig — ministerielle Bud til forskjellige Præster om at holde sig fra at deeltage i denne Menigheds Gudstjeneste, og hvis altsaa dens Sjælesørger f. Ex. blev syg, vilde Ministeren og Biskoppen søge at hindre den i at faae Hjælp andetsteds fra; men jeg siger, hvad jeg allerede sagde, da Sagen første Gang var for, at denne Menigheds Medlemmer ved Domstolene kunne faae, hvad de ville, kunne faae enten Provsten tvungen til at communicere en Sognepræst, der er villig til at modtage dem som Sognebaandsløbere — altsaa lovformeligt lade dem indtræde i Sognebaandsforhold til en eller anden Præst, som vil modtage dem, og af dem er der 50 i Folketirken, — eller ved Lov og Dom kunne faae den Præst, i hvis Sogn de boe, tvungen til at tage dem til Alters, vie dem, døbe og confirmere deres Børn. Der er Ingen i Menigheden, uden at han ved Lov og Dom kan faae den Ret, som ikke kan tages fra ham ved ministerielle eller biskoppelige Bud, og jeg